

През 70-те години развитието на институциите на ЕО се характеризира със застой. Комисията, замислена като изпълнителен орган на ЕО, като ядро и двигател на интеграцията, в нарастваща степен се бои от противопоставяне на Съвета на министрите, в който предимство имат интересите на отделните страни. Френският президент Жискар д'Естен характеризира тогава Комисията като звено за управление, Парламента - като законодателен орган, а Европейския съвет като "изпълнителен орган" на Общността. Европейският съвет възниква през 1974 г. - извън договора - съгласно решение на държавните и правителствените ръководители на страните от ЕО и в бъдеще е трябвало да заседава най-малко два пъти годишно. Той определя основните насоки на политиката на ЕО и съществено влияе върху развитието на интеграционния процес. Интензифицирането на ЕПС допълнително допринася за отслабването на Комисията, тъй като външнополитическите въпроси се разглеждат в този нов орган.

От създаването на "Общата асамблея" с Договора за ЕОБС стъпка по стъпка Европейският парламент се освобождава от своята позиция в сянка. Още през 1958 г. депутатите самоуверено преименуват своята асамблея в "Европейски парламент". Това едновременно е символичен знак, но и поемане на отговорност. Въпросът за преките избори постоянно е поставян от депутатите. Като компенсация за застоя в другите области на интеграционния процес след известни забавяния от 7 до 10 юни 1979 г. в тогава деветте държави членки на ЕО са проведени първите избори за Европейския парламент. Така европейската интеграция преминава на ново качествено равнище. За първи път гражданите на ЕО могат да влияят директно върху формирането на европейската политика. Оттогава Европа вече е тема само от масата за преговорите. От този момент нататък актьорите в европейската политика е трябвало по-осезателно да включат в своето мислене и в своите действия волята на гражданите на Европа. Посредством Парламента - органа за комуникация, действие и контрол - изграждането на европейската идентичност получава нови възможности. Но преди всичко останало този първи избор постига едно - чрез волята на гражданите е легитимирано делото на европейското обединение.

Въпреки че гражданите на ЕО избират депутати в един Парламент, чиито правомощия дори приблизително не могат да се сравняват с тези на националните парламенти, гласуването в първите европейски избори (62,4% от имащите право на глас европейци участват в тях през 1979 г.) укрепва този единствен демократично легитимиран орган на Общността и повишава относителната му тежест в ЕО.